

Önigazolást, önmentegtetést: amit — úgy látszik — a mindenkori kocsmáros belecsepegtet a sörökbe, borokba, fröccsökbe.

Hallgatása közben lassan, nyugodtan elszopogatja az inyével a száraz sós-rudat, a hetes dobostortát. Cserébe aztán ez az ember vagy egy másik — egyre megy! — ugyancsak hallgat és bólogat.

És az öreg Daróczy mesél arról a második asszonyról, aki nem sokkal halála előtt felvarrta ide ezt a zsebet a tűzoltókabátra, de aki:

— Az anyja istenit! egyszer ötven forintomat ivott el!! De én behúztam neki kettőt-hármat, ssa-tttő-bbi...

Mesél a négy hold földjéről, ami annak idején a nagy válságkor úszott el, azzal a kis összekuporgatott pénzzel együtt.

No, meg mesél a fogairól: ki, mikor, hol verte, rúgta, ütötte ki azt a huszenkilencet.

Mert, mint ahogy az öreg Daróczy a kocsmának, öltözeke önmagának, a virág ruházatának, a „ssa-tttő-bbi” mondandójának; úgy a kiköpött fogairól szóló mesék is elengedhetetlen és állandó tartozékai beszédjének.

Legalábbis az utóbbi időben.

